

Різниця між українською і російською соборністю полягає в тому, що Україна хоче зібрати під свою ідею те, що у неї насильно відібрали: дух, особистісного буття, у той час як російська соборність збирає під свою ідею те, що їй не належить.

Д. СВІТЛИЙ

44 (512)
30 жовтня
2014 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друку – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://ua.prosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точність викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ПОГЛЯД СТОРОНЬОГО

Ось і сталося. Позачергові парламентські вибори попри постійну загрозу їх зірвання і невизнання таки відбулися. І вони принесли результати очікувані й неочікувані.

Очікувані в тому сенсі, що виборці надали перевагу не ідеологічним партіям, а голосували прагматично, за нових людей і команду, яка проведе в державі антикорупційні реформи. Власне, нових людей представила насамперед нова політична сила «Самопоміч», якій несподівано попри, здавалося б, просту і ненав'язливу рекламу, а напевно через те, що вона запропонувала зовсім нових людей, виборці повірили.

На жаль, ані «Свобода», ані «Правий сектор» – носії націоналізму не змогли пробитись у парламент. «Свободі» можна закинути, що за нею тягнеться шлейф невмотивованих учинків, які часто скидалися на провокації і не сприймалися спільнотою. Але й «Правий сектор» обділений довірою, хоч на Майдані він був чи не найрадикальнішою силою. Напевно, забули ми застереження Миколи Міхновського: «Головна причина нещастя нашої нації – брак націоналізму». І прикро, що його не буде й у парламенті, як і те, що цього не усвідомили виборці. Насамперед – нашого краю. І проголосували ногами, себто на вибори не прийшли. Попри те, що десь після полудня в Інтернеті з'явився заклик: «За даними екзитполів друзі Яника проходять в Раду. Піднімайтесь і йдіть голосувати за будь-яку проукраїнську партію. Не дайте нечисті пройти!». Не піднялись, не пішли. Лише трохи більше шістдесят відсотків виборців проголосували в Івано-Франківську. А по області навіть менше. Скажімо, в обласному центрі з зареєстрованих 165 305 осіб проголосувало лише 101 073. І тепер у Верховній Раді «друзів Яника» буде чимало. Бо ж до опозиційного блоку приєднаються представники п'ятої колони, що перемогли на мажоритарних округах.

А диванні філософи й активісти і далі будуть плакатись, що немає кому в парламенті захищати українців, українську мову, що в ньому немає національного духу.

А втім, не все так погано. У парламентську більшість, яка напевно буде створена з фракцій «Народного фронту», «Блоку Петра Порошенка», «Самопоміч» та мажоритарників, які до них приєднаються, прийде багато нових людей – майданівців, бійців АТО, активістів, які, попри націленість на реформи, не дадуть пропасти українському духу в парламенті.

Щоправда, Прикарпаття у ньому буде представлено не так широко, як у минулому. Адже у прохідній частині партійних списків політсил, які подолали 5-відсотковий бар'єр їх майже немає. Хіба що голова ОО ВО «Батьківщина» Дмитро Шлемко. А ось на мажоритарних округах у нас переможцями стали: Олександр Шевченко (83-й ВО), Михайло Довбенко (84-й ВО), Ігор Насалик (85-й ВО), Анатолій Дирів (86-й ВО), Юрій Дерев'яно (87-й ВО), Юрій Тимошенко (88-й ВО), Юрій Соловей (89-й ВО). Усі вони ототожнювали себе з державницькими політичними силами, які пройшли в Раду, а якщо і не пройшли, то такими себе анонсували і сподіваємось, що увійдуть до коаліції більшості, й ніхто з них не стане перекинчиком, як сумновідомий Купчак.

Та не будемо про прикре. Вірмо, що новий парламент таки працюватиме на українську справу, переможно завершить війну, впроваджуючи реформи, поліпшуючи життя людей, розбудовуючи державу. А всі разом – торуватимемо дорогу в Європу. А тим, хто не сягнув парламентських крісел, поради би зосередитись на роботі на місцях, де і будеться фундамент держави. Подбайте, щоб він був міцним і довговічним. Маєте можливість практично реалізувати ідеї та гасла, які декларували у час передвиборчої кампанії. І готуйтеся до виборів. На цей раз – до місцевих, які за прогнозами мають відбутися місяців за чотири.

Богдан ВІВЧАР

ДАТА ІСТОРІЇ

То був час, коли на розвалинах двох імперій – Російської й Австро-Угорської – утворювались нові держави чи відновлювались колишні. Зуміли не прогавити свого шансу й українці. 22 січня 1918 р. Четвертим універсалом було утворено Українську Народну Республіку зі столицею у Києві. Революційна ситуація назріла в Галичині, Буковині, Закарпатті. І українці почали рішучі заходи зі створення власної держави на західноукраїнських землях.

Наприкінці вересня 1918 року у Львові було сформовано Український генеральний військовий комісаріат (УГВК), який розпочав роботу з підготовки збройного повстання. У жовтні 1918 р. головою комісаріату було призначено нашого земляка – сотника Легіону українських січових стрільців Дмитра Вітовського.

18 жовтня 1918 р. у Львові розпочалась конституанта – представницькі збори всіх українських депутатів австрійського парламенту, коли з українських послів Галицького і Буковинських сеймів, представників політичних партій Галичини і Буковини, духовенства (близько 500 осіб) і студентства було утворено Українську Національну Раду (УНРада) – політичний представницький орган українського народу в Австро-Угорській імперії.

19 жовтня 1918 р. УНРада проголосила Українську державу – початково в складі трансформованої на конфедерацію незалежних держав всіх складових націй Австрійської імперії – на всій українській етнічній території Галичини, Буковини і Закарпаття (буковинці підтримали проголошення незалежності на Буковинському вічу). Було вирішено виробити демократичну конституцію та обрано президентом Української Національної Ради, яким став Євген Петрушевич.

Та 31 жовтня 1918 р. у Львові стало відомо про приїзд до міста польської ліквідаційної комісії (створена 28 жовтня 1918 р. у Кракові), яка мала перебрати від австрійського намісника владу над Галичиною – і включити її до складу Польщі. УНРада поставила перед австрійським урядом питання про передачу їй всієї повноти влади в Галичині та Буковині. Проте австрійський намісник Галичини генерал К. Гуйн відповів категоричною відмовою делегації в складі: Кость Левицький, Іван Кивелюк, о. Олександр Стефанович, Сидір Голубович, Лонгин Цегельський, Степан Баран. Тоді на засіданні УГВК (Українського Генерального Військового Комісаріату) 31 жовтня 1918 року було вирішено взяти владу у Львові збройним шляхом.

В ніч з 31 жовтня на 1 листопада 1918 року стрілецькі частини, очолювані полковником Дмитром Вітовським, зайняли всі найважливіші урядові установи у місті (крім залізничного вокзалу, що стало однією з помилок і причиною

втрати Львова). Формальне перебрання влади відбулось після полудня.

9 листопада 1918 р. УНРада утворила свій тимчасовий виконавчий орган, якого 13 листопада 1918 р. було перетворено на уряд – Державний Секретаріат ЗУНР.

13 листопада 1918 р. УНРадою було затверджено Конституційні основи

1 Листопада – 96-та річниця постанови Західноукраїнської народної республіки

новоствореної держави – «Тимчасовий основний закон про державну самостійність українських земель колишньої Австро-Угорської монархії», згідно з яким вона отримала назву Західноукраїнська Народна Республіка. Закон визначав територію ЗУНР, яка включала українські етнічні землі й охоплювала

ДО ТЕМИ...

Голови облдержадміністрації – Олег Гончарук та обласної ради – Василь Скрипничук видали спільне розпорядження, яким передбачено заходи з підготовки та відзначення в області 96-ої річниці створення Західноукраїнської Народної Республіки. Зокрема, в містах і районах буде проведено урочистості й покладено вінки і квіти до пам'ятників видатним політичним і державним діячам ЗУНР. 31 жовтня

ПОДАРУНОК КИЄВУ

На Новий рік у Києві встановлять 20-метрову ялинку з Прикарпаття. Вона сягатиме на Софійській площі. Один із варіантів – з величезною гіркою навколо ялинки. Залізати туди запропонували по сходинах, а скочуватися – як забажаєш.

Іграшки та гірлянди виберуть на конкурс. Серед варіантів – красуня, всіпана величезними сніжинками і червоними світлястими кулями, золоте дерево, обвішане жовтими гірляндами.

Небесного Царства дорогою віри, милосердя, єдності й миру, дорогою святості. Тож хай Господь щедро обдарує Вас усіма потрібними ласками, скріплюючи і надихаючи на працю в Божому винограднику, а Божа Мати огортає своїм покровом! Хай у повноті сповнюється у вашому житті Божа воля – наша святість. Многая літа!

З молитвою, вдячністю і любов'ю провітання Тлумацького б'єднання «Просвіта», Галина ДЗЬОБА, голова Тлумацького РО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, голова ІФ ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка

Галичину, Буковину і Закарпаття. Територія ЗУНР становила 70 тис. км кв., населення – 6 млн. осіб. Затверджено герб держави – золотий Лев на синьому тлі, та прапор – синьо-жовтий. Національним меншинам на території ЗУНР гарантувалися рівні права з українським населенням.

Наслідком активної зовнішньополітичної діяльності ЗУНР стало відкриття посольств в Австрії, Угорщині і Німеччині і дипломатичних представництв у Чехо-Словаччині, Канаді, США, Бразилії, Італії та ін.

Але поляки не змирилися із постановою ЗУНР. Перекинувши великі військові сили у Львів при підтримці аліантів вони почали війну проти новопосталої держави. Врешті перед загрозою уряд ЗУНР змушений був перебратись у Станіславів, який і став столицею. Політики розуміли, що для захисту від ворогів потрібно єднатись із Наддніпрянською Україною. І після переговорів з урядом УНР 22 січня 1919 року відбувся історичний акт злуки ЗУНР і УНР в єдину Українську Народну Республіку. Та історичні обставини, фатальні помилки політиків, які вважали неможливою війну з Росією, розпустили армію, УНР не могла встояти під натиском ворогів. ЗУНР знову опинилась сама.

Основною причиною її падіння були надзвичайно складні міжнародні обставини, підтримка повенною Європою експансіоністських, загарбницьких дій щодо ЗУНР Польщі, Румунії, ЧСР.

Та однак у таких складних обставинах ЗУНР постала як демократична держава, політичний устрій якої – добра модель тогочасної європейської правової держави.

Теодор ДРОВНИЧ

в Івано-Франківську на вулиці Грюнвальдській відбудеться урочисте віче з нагоди пам'ятної дати. У навчально-виховних та культурних закладах області проведуть тематичні уроки, лекції та бесіди, організують книжково-ілюстративні й тематичні виставки, культурно-мистецькі заходи, експозиції документів з історії ЗУНР, а Державний архів області – виставку архівних документів, що ілюструють події періоду ЗУНР, життя й діяльність провідних діячів національного державотворення.

«Цього року головна ялинка країни буде виконана в народному стилі, – розповіли в прес-службі КМДА. – Зробити іграшки для неї можуть усі охочі. Головне, щоб вироби були виконані з натуральних матеріалів – дерева, соломи, глини або тканини».

У виготовленні прикрас взяти участь можуть всі охочі: хоч родини, хоч організації, хоч дітлахи. Надсилати роботи попросили до 6 грудня. А 19 грудня, в День святого Миколая та день відкриття різдвяного села, організатори оберуть автора найкращої іграшки.

ШАНОВНІ КРАЯНИ!
ДОРОГІ ПРОСВІТЯНИ!
Триває передплата на газету «ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА».

Передплатний індекс – 91083.

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ (без оплати оформлення):

на місяць – 4,30 грн., на півроку – 25,80 грн., на рік – 51,60 грн.

ЮВІЛЕЇ

ЩОБИ НЕ ПРОПАЛА ПАМ'ЯТЬ

В Івано-Франківську пройшли заходи, присвячені 25-літтю заснування обласної організації історико-просвітницького товариства «Меморіал» ім. В. Стуса» і проведення розкопок місця масових розстрілів наших краян катанами НКВД в урочищі Дем'янів лаз, які проходили у вересні–жовтні 1989 року.

Вже тихого осіннього ранку почали сходитись до місця страшної трагедії люди різного віку. Серед них були учні багатьох Івано-Франківських шкіл: № 12, 13, 18, 19, 22, Української гімназії № 1, Крихівецької ЗШ разом зі своїми наставниками – вчителями й виховниками. Учнів ЗШ № 18 очолював багаторічний директор цього закладу – Дмитро Костянтинович Чміль, авторитетний наставник і патріот. Приїхали сюди і ветерани національно-визвольних змагань, зокрема 91-літня Оксана Манюх та її подруга Магдалина Зінченко. Були тут і учасники розкопок, ветерани «Меморіалу»: Іван Павликівський, Ярослав Шевчук, Зіновій Дума, Омелян Левицький, Юліан Куйбіда, Ярослав Федик та інші. Приїхали також делегації від районів області на чолі з заступником голови Івано-Франківської облдержадміністрації С. Адамовичем. Серед присутніх були і учасники АТО: поранений вояк батальйону «Айдар» Петро Шкунтук, а також група бійців з «Правого сектору» на чолі з Дмитром Ярошем.

Прибули знайомилися з експозицією музею «Дем'янів Лаз», слухали пояснення наукових співробітників. Після екскурсії розпочалась панахида за загиблими у борні за Незалежність України і знищеними комуністичним режимом у ХХ столітті, за бійцями Небесної сотні й полеглими на сході України уже в цьому році. До могил убієнних було покладено вінки.

Перед присутніми виступив голова історико-просвітницького товариства «Меморіал» ім. В. Стуса» Степан Каспрук і розповів про перебіг подій чвертьвікової давнини, які відбувались тут, у Дем'яновому лазі. Ініціаторами й активними учасниками розкопок стали тоді члени створеного при науково-культурному товаристві «Рух» (голова – Маркіян Чучук, заступник – Ярослав Шевчук) осередку «Меморіалу»: Роман Круцик, Зіновій Дума, Степан Каспрук, Петро Арсенич, Іван Павликівський, Оксана Ольшанська, Марія

Турчин, Степан Федик та інші. Звістка про те, що побіля Івано-Франківська знайдено ями з останками сотень українців, знищених московським комуністичним режимом в 1939–1941 роках, сколихнула тоді всіх мешканців області. До лав «Меморіалу» масово вступали нові члени й формувалися районні осередки. Постало питання про створення обласної організації, що і відбулось 14 жовтня на Установчій конференції обласного товариства «Меморіал». Конференція проходила в приміщенні обласної філармонії (тепер – Міський народний дім № 1) за адресою: вул. Шевченка, 1.

Прошло 25 років з часу тієї конференції, багато активних членів «Меморіалу» відійшли у вічність – пам'ять про них, як і пам'ять про всіх полеглих, учасники ювілейної конференції, що пройшла в тому ж будинку по вул. Шевченка, 1, вшанували молитвою.

До делегатів і гостей конференції звернувся голова обласної ради Василь Скрипничук, який зазначив, що учасники розкопок в Дем'яновому лазі були першими носіями правди про Україну, про героїзм і самопожертву її синів і доньок у боротьбі за власну державу. Склавши низький уклін «Меморіалу», голова обласної ради разом із заступником голови облдержадміністрації С. Адамовичем і начальником управління внутрішньої політики міської ради І. Кінахом вручив його найактивнішим членам нагороди й почесні відзнаки.

З доповіддю про здобутки товариства за 25 років його історії виступив голова «Меморіалу» С. Каспрук. Співдоповідцем став перший голова – З. Дума, який поділився спогадами про перші акції членів

Ветерани «Меморіалу» ділились спогадами про розкопки у Дем'яновому лазі

нового спільного медійного проекту «Пам'ять і шана» за участю команд шкіл міста і ветеранів національно-визвольних змагань, «Меморіалу» й учасників розкопок.

Підбиваючи підсумки ювілейної конференції, присвяченої 25-літтю створення Івано-Франківського обласного історико-просвітницького товариства «Меморіал»: ім. В. Стуса», хочеться зазначити, що воно сильне незламним сплавом загартованих у борні зі старим комуністичним режимом ветеранів і патріотичної молоді, що прагне і діє задля торжества української національної державницької ідеї.

Михайло ФРЕЙК, член «Меморіалу»

ГАЛИЦЬКА ПРОСВІТА

науково-культурного товариства «Рух», Комітету захисту Української Греко-Католицької Церкви та осередку «Меморіалу» в 1988–1989 роках. Про один із найважливіших здобутків товариства – віднайдення і розкопки 70 місць масового знищення мешканців нашого краю в роки комуністичного правління розповіли присутні члени Правління організації: судово-медичний експерт О. Левицький і керівник розкопок біля с. Пшеничники Тисменицького району, провідний науковий співробітник Івано-Франківського обласного музею визвольної боротьби ім. С. Бандери В. Тимків.

Про справи товариства в патріотичному вихованні молоді розповів М. Фрейк, який поінформував присутніх про ряд акцій, проведених спільно з міським управлінням освіти і громадськими молодіжними організаціями «Пласт» і «Патріот України». Також він повідомив про старт

ПОДІЇ

УКЛІН ГЕРОЄВІ УПА, АБО ОБ'ЄДНАВЧА ХОДА НАЦІОНАЛІЗМУ

В селі Тишківці – малій Батьківщині славного роду Шухевичів – відбулась смолоскипна хода і віче біля пам'ятника Головному командирові УПА, генерал-хорунжому Романові Шухевичу на честь свята Покрови і 72-ої річниці створення УПА.

Відвідати Тишківці для кожного справжнього українця, тим паче для націоналіста, це – важлива подія в житті, співмірна з паломництвом до святих місць, бо не розкішні палаци, а рідна українська земля народжує героїв – захисників свого роду й народу, захисників України і рідної землі. Опоненти націоналізму часто кидають у народ думку про те, що націоналізм начебто роз'єднує націю, що національна ідея начебто неспрацювала... Але чому тоді навіть російськомовний схід України піднявся на боротьбу проти російських агресорів-паліїв війни і їхніх прихвостнів, т. зв. сепаратистів, під націоналістичними гаслами «Слава Україні! – Героям слава!», «Слава нації! – Смерть ворогам!», «Україна понад усе!», «Крим – наш! Донецьк – наш! Луганськ – наш!»?

Очевидно, тому, що ці, підкреслюють, націоналістичні гасла об'єднують націю, окрилюють її духом віри в перемогу над віроломним ворогом, духом відваги, безстрашності й святого братерства у священній Вітчизняній війні. Так, це Вітчизняна війна! І ми її виграємо, бо нас єднає героїчний дух наших героїв. Тому важливо, як зазначив на той час кандидат у народні депутати України, стрілець Національної гвардії України, наш земляк з Коломиї Юрій Тимошенко, віддати шану Героєві УПА – генералу Роману Шухевичу, героям УПА і їхнім послідовникам – героям АТО. Тому всі ми, кому випала честь виступити на цьому вічу, зокрема голова Івано-Франківського обласного Проводу ОУН Зеновій Остап'як, голова Івано-Франківського міського Проводу ОУН Микола Сулятицький, член обласного і міського проводів ОУН Микола Симчич, голова Івано-Франківської обласної громадської організації «Патріот України» Сергій Сивачук, член цієї ж організації Ярослав Вакалюк закликали утверджу-

вати український націоналізм як ідеологію і практику національного державотворення на своїй етнічній території, як надійну зброю національно-визвольної боротьби українського народу за свою державну незалежність і територіальну цілість, за свої національні й соціальні права в контексті європейського цивілізаційного вибору. Цей постулат українських націоналістів у своєму виступі я доповнив висловом останнього президента УНР в екзилі, нашого земляка з Русова, що на Снятинщині, славної пам'яті Миколи Плав'юка: «Державний суверенітет і державний націоналізм є нерозривними явищами здорового розвитку будь-якої нації, не лише української».

Радо вітали жителі Тишківців колону з запаленими смолоскипами, попереду якої карбував стройовий крок прапороносець друг Корінь. Мов юначі серця націоналістів, палали у надвечір'ї смолоскипи в руках юної генералії переважно унсовців (старші воюють на східному фронті), представників «Народного фронту», «Патріота України» і навіть молодих активістів Івано-Франківської станиці Галицького Братства 1-ої УД УНА, шеврон якої був на рукаві мундира Юрка Гудчака, веселого, дотепного і пильного вояка резерву. Але націоналісти, як і всі українці, сильні не лише своїм крицевим духом, але й своїм іскрометним гумором. Тому на прохання тишківців, зокрема пана Анатолія, я прочитав перед численним гуртом селян і учасників віча свої гуморески з поетичної книжки «Політок». Особливо розвеселила присутніх гумореска «Комбатант і шахтарі», присвячена легендарному сотенному УПА Мирославу Симчичу – Кривоносу. Книжку з дарчим написом я уклінно передав музеєві Головного Командира УПА генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича.

Микола СИМЧИЧ, с. Тишківці
Городенківського району

УКРАЇНЦЮ, ПИЛЬНУЙ!

ЯК ВИЯВИТИ РОСІЙСЬКОГО ДИВЕРСАНТА (ІНСТРУКЦІЯ)

Шановні земляки, у зв'язку з агресією Російської Федерації, просимо вас посилити пильність, бути уважними і в разі появи підозрілих осіб, що можуть бути представниками російських розвідувально-диверсійних груп, терористами ЛНР та ДНР, причетними до протизаконних дій на Донеччині та Луганщині, російськими військовими «зеленими чоловічками», просимо терміново звертатись за наведеними нижче телефонами.

СУКУПНІСТЬ ОЗНАК ДЛЯ ВИЯВЛЕННЯ РОСІЙСЬКОГО ДИВЕРСАНТА

1. ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД, ОДЯГ І РЕЧІ
На вигляд 25–45 років;
спортивна статура (військова ви-правка, відсутність надмірної ваги, м'яка (пружиниста) хода);
одяг вільний, нейтральних тонів (може бути «не за сезоном», тепліший, ніж потрібно), такий, що не заважає рухам (ближче до спортивного стилю), може мати невеликий спортивний рюкзак або сумку на ремені;
може мати багатофункціональний годинник спортивного стилю (годинник може показувати не київський час);
наявність мінімум двох мобільних телефонів, один з яких – обов'язково смартфон з елементами маловідомого програмного забезпечення, також короткохвильовий передавач (рація) та провід одинарного навушника «павутинка», може мати багатофункціональний **ніж або ліхтар, топографічну карту місцевості, продукти або сигарети з російським маркуванням** (штрихкод – 4/6*, акційні марки РФ),
спортивне взуття або стилі мілітарі (або черевики на високих берцях);

особа може мати **засмагу навколо очей внаслідок носіння маски-підшоломника (балаклави)** чи тактичних окулярів;

кисті рук і пальці можуть бути брудними, зі слідами мастила, як правило відсутні ювелірні прикраси (перстені, браслети);

збиті або деформовані фаланги пальців (наслідок тренування ударів кулаками);

стерта шкіра на бічній зовнішній поверхні вказівного пальця правої руки (внаслідок постійного контакту з рамкою затвора автоматичної зброї);
може мати паспорт (інші документи, що посвідчують особу) українського зразка (новий бланк, **НЕ затертий**, і фото) **з пропискою в одній із прикордонних областей з РФ або АР Крим** (з можливістю зазначенням прописки зразка «В/Ч» – військова частина або гуртожиток, інша адміністративна адреса).

Представникам силових структур у ході огляду (обшуку) особливо звертати увагу на халяви взуття (гомілки ніг), ремені, зони коміра і рук / вище кисті / на предмет приховування холодної або вогнепальної зброї.

2. МОДЕЛЬ ПОВЕДІНКИ

Пересувається швидко, але без ознак поспіху (суєти), жести стримані або зовсім відсутні;

уникає зорового контакту з перехожими, намагається втримувати дистанцію (приблизно 1 м) уникає перебування в натовпі;

довше за інших вивчає вказівники на вулицях, схеми руху громадського транспорту (розклад і схеми руху приміських поїздів, метро, наземного транспорту);

при безпосередньому спілкуванні намагається стежити за рухами співрозмовника, частіше переводить погляд згори вниз (витримує дистанцію і «контролює» ноги співрозмовника з метою попередження захоплення або удару);

погано орієнтується на місцевості (не знає назв сусідніх вулиць або населених пунктів, близьких точок географії України);
може мати значні суми грошей.

3. МОВА

Погано розуміє звертання українською мовою, в той же час намагається демонструвати володіння нею, виявляє при цьому відчутний акцент;

у спілкуванні російською мовою акцент також помітний (більш протяжна вимова, яке є нетиповою для жителів України, наголос на звуках «О» або «А»);
часто вживає слова (професійний сленг військовослужбовців): група, база, точка, ланцюг, об'єкт, центр, маршрут, координати, старший і ТА, використовує короткі фрази (небагатослівний).

4. МІСЦЯ ПЕРЕБУВАННЯ, МАРШРУТИ РУХУ І СПОСОБИ ПЕРЕСУВАННЯ

Група складається з трьох підгруп чисельністю три людини і командира. Можуть діяти групою (10 осіб) і в складі підгруп (3 особи), самостійне пересу-

вання на великі відстані використовувється рідко. У таких випадках людина може перебувати на великій відстані від населених пунктів і зупиняти попутний транспорт (може не орієнтуватися на місцевості);

часто використовують залізничний транспорт (товарні потяги, приміські електрички, іноді пасажирські поїзди);

використовуваний автотранспорт: фургони, фури (інший вантажний транспорт), мікроавтобуси. На місці використовують, як правило, позашляховики або мікроавтобуси;

проживають у найманих квартирах (1–3-й поверхи) або в приватних будинках, розташованих поза епіцентром подій;

можуть видавати себе за **представників ЗМІ РФ**, маловідомих іноземних інформаційних агентств, або спостерігачів від СНД, інших міжнародних структур;

в ході підготовки і проведення акцій налагоджують контакти з місцевими активістами й використовують їх як посередників (передають інструкції, гроші тощо).

У разі виявлення підозрілих осіб, що мають бодай деякі з наведених ознак, негайно **телефонуйте за тел.: 0 800 50 14 82.**

Розроблено фахівцями силових структур та Збройних сил України.

Народне ополчення Прикарпаття

Контактний телефон СБУ:

0 800 50 14 82.

Анонімність гарантовано.
Жовтень 2014 р.

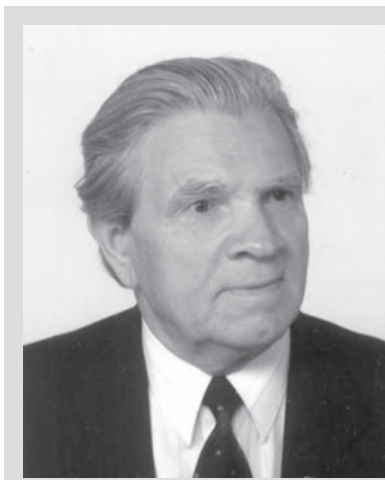
ДОЛЯ

А йдеться про просвітянина Василя Павловича Фащука. Він належить до того покоління, яке зазнало гіркої присмаку Другої світової війни, повоєнного лихоліття, терору сталінського режиму, поневірянь і піднесення. Але тим і вирізняється це покоління, що гідно додало всі незгоди, прагнучи кращого.

Василь Павлович зростав у приміському селі Ямниці, де було багато інтелігенції, діяла «Просвіта», яка виховувала громаду, ставлячи п'єси, концерти, фестивалі. Тому Василь змалечку звик до культурного життя. А ще йому дуже щастило на викладачів. У ямницькій школі любов до прекрасного йому прищепила вчителька української мови та літератури Ганна Григорло, вчителька від Бога. Коли Василь навчався у педагогічному училищі, то любов до рідного слова прищеплювала йому вчителька Наталія Соколовська, дружина майора Головка, що був братом українського письменника Андрія Головка.

Великий вплив на його формування мав і сільський священик, отець Гіряк, людина надзвичайно ерудована, вимоглива, з дітьми проводив багато різних виховних заходів. Саме це спонукало Василя до громадської роботи. Навчаючись у школі, хлопець грав у виставах, брав активну участь у шевченківських вечорах.

Як результат – перша його драматургічна обробка – «Кайдашева сім'я» (1965) за однойменною повістю Івана Нечуя-Левицького – мала успіх на сцені театрів Рівного, Чернівців, Тернополя, Коломиї, а в Івано-Франківську і зараз іде постановка цієї вистави. Коли Василь Павлович узв'язав вивчати історію України, то відчув, що дітям треба зором відчувати героїв на сцені, тому в творчості митця з'явилася драматургія на історичну тематику. Прикарпаття багате на історичні події та героїв. Він писав про Олексу Довбуша, Семена Височана. Зацікавила драматурга княжа доба і він написав п'єсу-інсценізацію «Отчий світильник» (за однойменним романом Романа Федоріва), яку з приємністю прийняли до постановки у Львівському молодіжному театрі. Пізніше з'явилися інші інсценізації п'єс на історичну тематику: «Олекса Довбуш» (за мотивами роману Володимира Гжицького «Опришки»), «Данило Галицький» (за мотивами однойменного роману Антона Хижняка), «Палій» (за мотивами прози Василя Стефаника), «Змова» (за твором Марка Черемшини) та інші. У такому ж руслі Василь

Фащук інсценізував відомий свого часу роман Семена Скляренка «Володимир», створивши на його основі історичну драму на дві дії.

Крім княжої доби, Василь Павлович висвітлює улюблену козацьку тему. Дізнавшись, що Семен Височан допоміг гетьманові Богдану Хмельницькому в боротьбі з поляками в Галичині, опрацьовує твір Теодора Микитина «Полковник Семен Височан» і пише однойменну інсценізацію. Пізніше у творчості митця з'являється стрілецька тема у п'єсі «Втрачені обози».

Улюбленою у Василя Павловича є також інсценізація «Терен на шляху» (за однойменним романом Петра Колесника). А вже перше Франкове кохання сталося у селі Лолін. Драматурга зацікавила одержима любов Франка до Ольги Рошкевич: «Якби відомий поет одружився з Ольгою, йому б судилося інша доля», – зазначає Василь Павлович. У загальноосвітній школі № 13, де працював, у 2007-му відбулася постановка його п'єси.

Останнім часом митець працює над темою «Син волі» за романами Шевчука. Крім того, захопився романом «Пригоди молодого лицаря» (улюблена козацька тема).

Василь Фащук – активний громадський діяч. Він свого часу був референтом Крайової ради Руху, відповідальним секретарем і членом Ради «Просвіти». За вагомих внесок у розвиток культури Прикарпаття, за розбудову української держави, за патріотичну роботу Василя Фащука нагороджено орденом «За мужність III ступеня» від Президента Віктора Ющенка, медаллю «Будівничий України», «Почесною відзнакою за подвижництво в культурі Прикарпаття».

Пан Василь такий надійний, як і герої його інсценізацій. Він такий молодечий, як незнищений дух рідного народу. Він настільки творчий і самобутній, наскільки його могла наділити матінка Україна.

Велич людської краси закарбувалась у багатогранності таланту Людини з великої літери, яка гідно й почесно, скромно й завзято вносить свою вагому лепту у справу вивчення й популяризації історії українського народу та історико-краєзнавчої спадщини, і не тільки...

СЛОВО ПРО ВЧИТЕЛЯ

Василь Фащук і тепер активно працює на просвітницькій ниві. Він є великим книголюбом. На зустрічі зі студентами Інституту культури у 2004 р. подарував їм з особистої бібліотеки 60 книжок. Серед них – раритетні видання з історії й теорії театру, мемуари театральних діячів, навчальні посібники з акторської майстерності, сценічної мови, сценарії. Пан Василь є ініціатором створення у ЗШ № 13 Тарасової світлиці (з нагоди 200-ліття Кобзаря), передав у подарунок понад 100 книжок про Т. Шевченка з особистої бібліотеки. Урочисте відкриття музею відбулося 22 травня 2014 року.

Для нас, педагогічного та учнівського колективів ЗШ № 13 Івано-Франківська, Василь Павлович Фащук – візир інтелігентності, людської гідності, вродженої гречності, гармонійного поєднання внутрішньої і зовнішньої краси, невтомної працелюбності й працездатності, оптимізму, любові до життя і людей. Не так давно панові Василю виповнилося 85 років, а в першу неділю жовтня ми привітали його з професійним святом – Днем учителя. Бажаємо митцеві міцного здоров'я, творчого натхнення на літературній ниві й довгих творчих літ!

**В ім'я козацької держави
Він пише, мріє і живе.
Задля добра, а не для слави
Він творить слово золоте.**

**Як поклик вічний правди-долі,
Перипетії всі життя.
На сцені з'являється герої,
А отже, є і сенс буття.**

**І щира думка українця,
І велич духу в боротьбі –
Поневірянь було по вінця,
Та не піддався він журбі.**

**Як світла промін, сяє людя
І душі будить він від сну.
Лунає слово його всюди,
Бо має вдачу він міцну.**

*Наталія РУЩАК,
вчитель української мови
та літератури ЗШ № 13*

Усміхніться

■■■

Йдуть двоє п'яних по рейках. Один до другого каже:

– Щось ті сходи вже дуже довго тягнуться.

– Ага, і поруччя дуже низьке. Нараз один розвертається і говорить:

– О, ліфт доганяє!

■■■

Гра видалась спекотною, пиво швидко закінчилось, тому я вирішив піти взяти ще пляшку, а нашим в цей час забили гол. Звідси мораль: нічого воротарю за пивом ходити.

■■■

М'яч ще летів у вікно директора, а діти вже грали в хованки...

ПАМ'ЯТЬ: ПРАВДА ПРО КРИВДУ

(Поч. в № 43)

На погибель у сибірській нетрі під Красноярськом російська влада вислала з Галичини українську вчительку, громадсько-освітню діячку, діячку жіночого руху й відому письменницю **Костянтину Малицьку** (1873–1947). Авторитет її серед галицької спільноти був надзвичайно високий. Вона належала до багатьох освітньо-педагогічних товариств: «Просвіта», «Рідна школа», «Крайове товариство охорони дітей і опіки над молоддю», була головою Надзірної ради профспілкової організації «Взаємна поміч галицьких і буковинських учителів і вчительок», а у Львові – директором дівочої школи ім. Т. Шевченка. Тут же, у Львові, Костянтина Малицька у грудні 1912 року заснувала жіночий гурток «Рідної школи» під назвою Ганни Барвінок і редагувала єдиний у той час український дитячий журнал «Дзвінок», в якому вона дебютувала ще 1896 р. віршем «Час» під псевдонімом Ростик, в якому ж вона розпочала боротьбу з московщиною і москвофільством – проти, за словами Костянтини Малицької, «кацапської галицько-станиславівської москвофільської кліки».

1912 року К. Малицька разом із Ольгою Олександрівною Душинською у Коломиї відновила

ницька, Віра Лужанська знайшла своїх читачів у коломийських календарях «Отаман» (1905), «Запорожець» (1911), на сторінках яких опублікувала статтю «Про виховне значення «Січей» і вірші «Січ» в поході», «Вгору прапори», переробку народної пісні «Взяв би я бандуру», «У Січі, у Січі гуртуйтесь, брати». Їй, до речі, належить і пісня «Чом, чом, чом, земле моя...», про яку довго говорили як про народну, а іноді й приписували Іванові Франку.

...Понад п'ятдесят років віддала К. Малицька народній школі в Галичині й на Буковині. Тому, перш за все, вона відома як дитяча письменниця. Для дітей і про дітей вона писала багато й захоплююче. І сьогодні варті уваги її популярні збірки, зокрема «Прогулька. Для руських діточок» (1897), «Гостинець для руських дітей» (1898), «З трагедій діточих душ» (1905), «Малі герої» (1899, 1906), «Мами. Нариси із нашої домашньої педагогіки» (1902), «Пісні» (1908), «Козацькі діти» (1914) та ін. Вчителюючи в Галичині, К. Малицька одночасно редагувала дитячий журнал «Дзвінок».

Вона переклала «Казку про золоту рибку» О. Пушкіна, вірші «Три пальми» М. Лермонтова, повість «Дитячі роки Тьоми» М. Гаріна-Михайловського і ряд творів М. А. Тана (В. Г. Богораза).

ГАЛИЧАНИ – ЗАСЛАНЦІ В СИБІРУ

видання «Жіночої бібліотеки». Як речниця жіночої емансипації вона закликала галицьке жіноцтво до активної громадсько-культурної діяльності. У вірші «Перший вінок» вона закликала українок:

До спілки ж, сестри!

В нашім гаю

Вінки ми праці пов'ємо

І на користь рідному краю

Жіноче серце віддамо.

Костянтина Малицька натхненно й самовіддано працювала над піднесенням національної самосвідомості українців, пропагувала Шевченкове слово. 1 квітня 1901 року у Книгині (нині – в межах Івано-Франківська) вона виступила з «рефератом» про Тараса Шевченка, в якому нагадала слухачам про Шевченкові заповіді і про тих борців, які «...терплять і падають жертвами лише за того, щоб здійснити бажання Тарасові», і закликає вірити, що зродяться сили в народі, які, як славні лицарі запорізькі, стануть на прю за волю народу. Зародок такої сили в нових історичних умовах поетеса бачить у первістках молодіжного руху в Галичині – у філіях молодіжного пожежно-руханкового товариства «Січ», що народилось 1900 року з ініціативи Січового Батька Кирила Трильовського.

Як свідому українку-патріотку Костянтину Малицьку приваблювала національно-патріотична тематика: їй були близькі ідеї «Січей»:

Повставали козаченьки
Довгими рядами,
Загрімилі сурми, труби
На бій з ворогами...
Присягали за Вкраїну
Життя положити,
І кайдани ворожії
З матері здоймити!..

Це одна із «січових» поезій К. Малицької. А їх у неї ціле гроно. Деякі з них, наприклад, поезію «Січ» у поході» на музику поклав Денис Січинський. Низка її пісень на «січову тематику», публіцистичних творів під псевдонімом Віра Лебедова (а ще – Чайка Дністрова, Віра Кропив-

...Перша світова війна. Костянтині Малицькій у рік початку світової веремії – 42-ий рік від народження. Її вихованки пішли добровольцями дівочої чоти у складі Українського легіону січових стрільців. І письменниця-патріотка на цю подію відгукується піснюю:

Гей, у бій ставаймо разом,
Грудь проти груди до ряду!
Кров, життя не жаль віддати
За народ і Вітчизну.
Гей, у «Січі», товариство!
Кличе сурма кошова,
Най воскресне запорожців
Давня слава та грімка.
Разом, браття,

під прапор наш,

Най нас клич його веде,

Тільки смілі пут не знають,

Тільки смілих воля жде!

...Російська окупаційна влада не пробачила Костянтині Малицькій її національно-патріотичну протимосковську діяльність: письменниця-патріотка і громадська діячка була заслана московськими наїзниками до Сибіру – с. Пинчуга Красноярського краю, згодом – до міста Омська.

Але й там, серед сірих буднів, серед сніговів і віхоли, що стогнала й билася у вікно її оселі, вона не давала дрімати душі, будила життєві струни власного ества і навколишнього люду. Своє духовне оперття знаходила в праці, щоб не втратити неповторної національної своєрідності. Зустрічається з такими ж засланцями, як і вона, ширить українське слово, український побут, звичаї серед людей – сибірських селян. У селі Пинчуга, куди її призначила царська влада, вона зустрілася з Юліаном Балицьким. Разом у тому далекому Сибірі зустріли перше Різдво. Про той Святвечір вона згодом описала у своїх споминах – у 1931 році. Спогади багаті, яскраво-образні. Змальовані душевно і майстерно.

Володимир МОРОЗЮК, член НСПУ
(Далі буде)

ІМЕНОСЛОВ

ТАЄМНИЦІ ІМЕНІ

ПАНАС

Людина – смертна, однак споконвіку чомусь думає про безсмертя. І, мабуть, саме з цього народилося її бажання – певніше, бажання батьків правдивої Греції – назвати своїх синів ім'ям Атанатос (Аттанатос), тобто Безсмертний.

Свого часу грецька «тета» під впливом слов'янських мовних законів перетворилася у «фіту» – й наймення почали вимовляти, як Афанасій (в Росії) і Опанас, а пізніше Панас (в Україні, де воно дало й кілька зменшувальних форм: Панаско, Панашик, Панасько, Панасечко).

Ім'я було колись вельми поширеним в Україні. Прекрасний український романіст, автор чудового роману про невгамовного Чіпку навіть увів його, це ім'я, до складу свого псевдоніму – Панас Мирний.

Прізвищний ряд наймення досить-таки великий: Панасенко (Опанасенко), Панасюк, Панащук, Панашишин і Панасишин (від Панашиха і Панасиха), Панасюків, Панащуків, Панащенко, Панасько, Панась та ін.

Ім'я має чимало pestливих форм: Панасик, Панасьцо, Панась – в українців, Афанасюшка, Афоня і Фоня – в росіян, Таньо і Тачо – в болгар та ін.

ТУРБОТА

Стрічка перерізана, Центр розпочав роботу

Є ДЕ ДІТЯМ ВЕСЕЛИТИСЬ

У новозбудованому будинку по вулиці Сахарова 27-А ТзОВ «Спілка забудовників» (директор – Микола Филук) виділила приміщення для Дитячо-юнацького центру, де розмістились драматичний гурток, клуб спортивного танцю «Динамо», вокальна школа Ірини Шабан, гуртки «Валеологія», «Пізнаємо світ через знання мов», «Природа в народознавстві», молодіжний клуб «Цікаве спілкування». Як зазначила начальник управління освіти міської ради Наталія Микула, «мережа дитячо-юнацьких клубів міського Центру дозволить дітям та юнацтва за місцем проживання зростає і це дозволяє охопити більше дітей і молоді для розвитку особистості, й приємно, що нам допомагають у цьому підприємці. Гадаю, що виховання дітей – справа кожного. Дозвілля дітей повинно бути організоване, а такі Центри є ще базою для практики студентів ПНУ ім. В. Стефаніка, державного музичного училища».

На відкритті були присутні мер міста В. Анушкевичус, начальник міського спортивного комітету В. Матешко, директор компанії «ЮТІМ» Т. Гурик, директор ТзОВ «Спілка забудовників» М. Филук, депутат міської ради О. Савчук, директор міського Центру Л. Зваричук, педагоги-організатори клубів, керівники гуртків, діти-вихованці клубів, гості. Від церковної громади мікрорайону приміщення освятив і благословив на роботу з духовного збагачення та виховання молодого покоління отець Василь Чорний.

Діти теж взяли участь у прекрасному святі, розкриваючи свої таланти, співали, танцювали, читали вірші, підготували галерею малюнків та виробів прикладного мистецтва. Вели концертну програму постійні ведучі Центру – Юлія Чікель та Михайло Зваричук.

Любов ХУДИК

ПОРИ РОКУ: ЛИСТОПАД

ОСІННЯ ПОЕЗІЯ

Листопад... Скільки в ньому поезії! Його малюнок і колір неповторні завдяки гамі фарб, відтінків і переходів.

Цьогоріч товстий шар жовтих, рожевих, червоних листків на лісових стежках уже прибив сніг. Більшість дерев стоять майже голі. Загубила свою ніжну хвою модрина. Глід тепер видно здалека. Його крони ніби під багрянню накидають: суцільно вкриті стиглими плодами. Обсипалися фіолетові ромби листя, і рум'яні яблук залишилися без заслони. Звисають густо на довгих ніжках, чекають на збирачів. Колючки, такі неприступні влітку, тепер оголились, стали помітними і менш злими. Червоними китицями багряніє калина, спокушаючи своїми солодкими після морозів ягодами і людей, і птахів.

Горобина звичайна – просто чудо! Важкі грона поховкли, нарум'янились, пригнувши гілки додолу; на смак плоди гіркі, терпкі, а по морозі наберуться цукру, стануть солодшими. Плоди горобини багаті вітаміном С, каротином, органічними кислотами, мікро- і макроелементами, їх використовують у народній і науковій медицині, в харчовій промисловості.

Заслугує на увагу барбарис – невеликий колючий кущик із жовтуватобурими пагонами. На них висять ясні

КОНКУРСИ

ПАТРІОТИЗМ У СЛОВІ КРАСНОМУ

У Коломийському вищому ПТУ-14, де випускники шкіл здобувають фах слюсаря, столяра, оператора комп'ютерного набору, радіотелемайстра і кухаря-кондитера, осередок Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Тараса Шевченка відновив заходи культурного характеру. Це пізнання рідного мистецтва, зокрема, красного слова. Ініціаторами виступили керівник хору – композитор Євген Бондаренко, керівник оркестру Володимира Луцак та керівник фольклорного гуртка Зоряна Луцак.

У актовому залі училища не було де яблуку впасти, тут звучали патріотичні авторські та вибрані вірші, присвячені Незалежності України, Небесній сотні, українським воїнам АТО, українській мові. Зокрема були прочитані вірші незабутнього уродженця села Воскресинці – патріота, просвітянина, автора книжки «Іду до вас з любов'ю» Івана Довганюка.

МАЙСТЕР-КЛАС

І ПЕНЗЛЕМ ВОДИТЬ ЇЇ СЕРЦЕ

В Івано-Франківській обласній бібліотеці для юнацтва відбулося засідання молодіжного клубу духовного спілкування «Вервиця»: «І пензлем водить її серце». Це майстер-клас, на якому учні 9-Ф класу Івано-Франківського обласного ліцею-інтернату для обдарованих дітей із сільської місцевості навчалися малювати українську народну ікону на склі, під керівництвом художниці Оксани Мельничук – викладача кафедри образотворчого мистецтва імені Михайла Фіголя Інституту мистецтв Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Ікона – важлива складова духовного життя українців. Вона не тільки сімейна реліквія, оберіг, що передається з покоління в покоління, а й моральний, етичний, виховний, об'єднуючий духовний центр. Ікона займає

чільне місце у храмах, в оселі кожної християнської сім'ї. Дивлячись на неї, підносимо свої молитви до Бога та святих, просимо миру, захисту, здоров'я, допомоги у життєвих обставинах.

Майстриня доступно й цікаво розповіла молоді про виникнення техніки малярства на склі, про найбільш поширені образи, сюжети у народній іконотворчості, з особливостями технології виготовлення ікон на склі, ознайомила з символічністю кольорів, показала, як народжується мистецький шедевр.

Присутні ознайомилися з творчими роботами художниці Оксани Мельничук.

До уваги присутніх бібліотекар читального залу, керівник молодіжного клубу духовного спілкування «Вервиця» Тамара Цісельська презентувала книжкову виставку «Ти – творець влас-

ної духовної краси». Один із розділів виставки «Іконотворчість – старовинна гілка національної культури» ознайомлює з історією українського ікономалярства, методами, технологіями малювання, іконографічними канонами, композиційною побудовою, висвітлює роль мистецтва в духовному розвитку особистості.

На згадку про проведений майстер-клас колектив обласної бібліотеки для юнацтва отримав у подарунок від художниці мальовану на склі ікону Богородиці. Свою першу ікону, в яку діти вклали тепло своїх душ, сердець, свої сокровенні прохання до Матері Божої, вони понесли в лицей. Ця ікона передаватиме Божу ласку і благословення.

Михайло СЛОБОДЯН, член НСЖУ

І ПЕНЗЛЕМ ВОДИТЬ ЇЇ СЕРЦЕ

Ікона мальована на склі розкриває перед нами естетичний та духовний вміст української душі, її розуміння внутрішнього та зовнішнього світу.

Світлана ШАГАН

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА
ЛИСТОПАД

1 ЛИСТОПАДА

День державності на західноукраїнських землях.

70 років з дня смерті митрополита **Андрея Шептицького** (1865–1944), видатного церковного, громадського і культурного діяча.

2 ЛИСТОПАДА

90 років від дня народження **Ганни Василячук** (1924–2004), гуцульської ткалі, вишивальниці, лауреата Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, уродженки с. Шешори Косівського району.

3 ЛИСТОПАДА

100 років від дня народження **Катерини Зарицької** (1914–1986), учасниці національно-визвольного руху, авторки низки праць суспільно-політичного характеру, уродженки м. Коломия.

60 років від дня народження **Надії Семенкович**, заслуженого журналіста України, лауреата міської премії імені Івана Франка, редактора програм Івано-Франківського обласного телебачення «Галичина», авторки книги новел «На паперті Колізею», за якою в облмуздрамтеатрі заслужений артист України Р. Держипільський створив виставу «Заробітчани».

4 ЛИСТОПАДА

80 років від дня народження **Романа Юзви** (1934–2003), журналіста, поета, автора збірок «Берега під вікном», «З глибин землі», «Вишійте веселку», «Світло любові» та інших.

8 ЛИСТОПАДА

Великомученика **Димитрія Мироточця**.

80 років від дня народження **Богдана Радиша**, поета, автора багатьох поетичних збірок, довголітнього голови Косівського РО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка (до 2008 р.), уродженця с. Рожнів Косівського району.

55 років від дня народження **Олеса Дяка**, львівського поета, виконавця власних творів у жанрі співаної поезії, уродженця с. Радча Тисменицького району (навчався у Старомізунській школі Долинського району).

9 ЛИСТОПАДА

День української писемності та мови. 55 років від дня народження **Володимира Війтишина**, митрополита Івано-Франківського УГКЦ.

55 років від дня народження **Миколи Шкрібляка** (1959–2002), суспільно-громадського діяча, мецената, уродженця с. Зелене Верховинського району.

11 ЛИСТОПАДА

50 років від дня народження **Людмили Губаль**, майстрині художньої вишивки, членкині НСМНМУ, уродженки с. Оболоня Долинського району.

12 ЛИСТОПАДА

85 років від дня народження **Зеновія Красівського** (1929–1991), поета, багатолітнього політв'язня, дисидента, уродженця с. Витвиця Долинського району.

13 ЛИСТОПАДА

125 років від дня народження **Остапа Вишні** (Павла Губенка, 1889–1956), письменника, автора знаменитих «Усмішок», який у 1945 і 1953 рр. побував у Станіславі, Коломиї та Яремчі.

15 ЛИСТОПАДА

45 років від дня народження **Галини Петросаняк**, івано-франківської письменниці, авторки збірок поезій «Парк на схилі», «Світло окраїн», «Спокуса говорити», члена НСПУ, лауреата премії Губерта Бурди, міської премії ім. І. Франка, перекладача з чеської та німецької мов, зокрема, книги А. Гранаха «Ось іде людина», уродженки с. Черемошна Верховинського району.

16 ЛИСТОПАДА

День працівників радіо, телебачення та зв'язку.

День працівників сільського господарства (третя неділя листопада).

17 ЛИСТОПАДА

Міжнародний день студентів. День студента в Україні.

18 ЛИСТОПАДА

155 років від дня народження **Костя Левицького** (1859–1941), громадсько-політичного діяча, голови уряду ЗУНР, історика, публіциста, уродженця м. Тисмениця.

Підготував **Петро АРСЕНИЧ**
(Далі буде)